

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 336/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., CSc., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. V., CSc., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 a postupom Okresnej prokuratúry Trebišov „v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 150/11, pred tým 2 Pv 1574/04“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J., CSc., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2011 doručená sťažnosť Ing. J. J., CSc., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom

JUDr. M. V., CSc., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trebišov (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 a postupom Okresnej prokuratúry Trebišov (ďalej len „okresná prokuratúra“) „v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 150/11, pred tým 2 Pn 1574/04“.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z 15. marca 2005 mu bolo vznesené obvinenie za trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 5 Trestného zákona, ktorý bol neskôr kvalifikovaný ako trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Sťažovateľ uviedol, že za tento trestný čin, ako aj ďalšie dva trestné činy podal naňho prokurátor okresnej prokuratúry 23. decembra 2005 obžalobu na Okresnom súde Trebišov (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd vo veci rozhodol 14. novembra 2008 rozsudkom tak, že sťažovateľa uznal sčasti za vinného a sčasti ho oslobodil spod obžaloby. Na základe odvolania Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 28. mája 2009 zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, pokiaľ išlo o odsudzujúcu časť, a taktiež ho zrušil aj v časti, v ktorej bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby. Následne bol spis vrátený okresnej prokuratúre na došetrenie, pričom v zmysle jej pokynov a záverov odvolacieho súdu bol spis zaslaný na priame vybavenie a došetrenie vyšetrovateľovi okresného riaditeľstva.

Keďže sťažovateľ bol dlhšiu dobu nespokojný s priebehom vyšetrovania, 14. januára 2011 podal okresnej prokuratúre sťažnosť na nečinnosť. Na jeho sťažnosť reagoval okresný prokurátor, ktorý v liste z 24. januára 2011 neuviedol, či považuje jeho sťažnosť za dôvodnú, ale oznámil mu, že uznesením vyšetrovateľa z 2. decembra 2009 došlo k prerušeniu trestného stíhania práve pre jeho (obvineného) neprítomnosť.

Sťažovateľ ďalej argumentoval tým, že 9. februára 2011 podal okresnej prokuratúre opakovanú sťažnosť, v ktorej tvrdil, že dosiaľ nebolo ani jemu, ani jeho obhajcovi doručené

uznesenie o prerušení trestného stíhania, ako ani uznesenie o pokračovaní v trestnom stíhaní. Okrem toho poukázal na skutočnosť, že od rozhodnutia krajského súdu, ktorým bola vec vrátená prokurátorovi, do prípravného konania sa celý čas zdržiaval na známej adrese, preberal doručené zásielky, a preto prerušenie trestného stíhania pre svoju neprítomnosť považuje za nezákonné. Dňa 9. februára 2011 sťažovateľ podal nielen sťažnosť na nečinnosť dozorujúceho prokurátora, ale aj sťažnosť na nečinnosť vyšetrovateľa.

Podľa tvrdení sťažovateľa bolo uznesenie o prerušení trestného stíhania z 2. decembra 2009 doručené jeho obhajcovi až 24. februára 2011. Taktiež mu bolo doručené aj uznesenie o pokračovaní v trestnom stíhaní z 2. februára 2011.

Sťažovateľ uviedol, že v období od 18. augusta 2009, keď bola vec vrátená prokurátorovi do prípravného konania, sa z dôvodu nedôvodného a nezákonného prerušenia trestného stíhania vo veci nekonalo, pričom od tejto doby až do 10. júna 2011, keď bola spísaná sťažnosť ústavnému súdu, sa vo veci vykonal len jeden procesný úkon.

Okrem toho sťažovateľ uviedol, že 9. februára 2011 podal podnet na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorým žiadal o preskúmanie postupu okresnej prokuratúry a Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“). Sťažovateľ toho istého dňa podal príslušnej zložke Policajného zboru oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin vyšetrovateľom, ktorý podľa jeho názoru neoprávnene prerušil trestné stíhanie.

Sťažovateľ uviedol, že na jeho podnet reagovala krajská prokuratúra listom zo 4. apríla 2011, v ktorom vyslovila názor, že ho považuje za dôvodný a že vo vzťahu k okresnej prokuratúre budú prijaté „adekvátne opatrenia“.

Pokiaľ ide o podanie trestného oznámenia na vyšetrovateľa, k tomu sťažovateľ uviedol, že toto bolo vybavované viacerými zložkami prokuratúry a polície, až napokon bolo podkladom na disciplinárne konanie vyšetrovateľa.

Sťažovateľ dodal, že daná trestná vec nie je ani skutkovo, ani právne zložitá a že on sám sa na prieťahoch v konaní nijakým spôsobom nepodieľal. Zároveň uviedol, že predmetom tejto sťažnosti je postup, a teda nečinnosť okresného riaditeľstva a okresnej prokuratúry od rozhodnutia krajského súdu, ktorým bola vec vrátená prokurátorovi do prípravného konania. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal, že „*dôvodne očakával, že aspoň po rozhodnutí odvolacieho súdu dôjde k zásadnej zmene prístupu policajta a prokurátora a jeho trestné stíhanie bude v krátkej dobe skončené*“. Vzhľadom na to, že podľa jeho názoru k tomu nedošlo, podal sťažnosť ústavnému súdu.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. OR PZ, v konaní vedenom pod ČVS:ORP-763/OEK-TV-2004 porušilo základné právo Ing. J. J., CSc. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2. Okresná prokuratúra, v konaní vedenom pod zn. 1 Pn 150/11, predtým 2 Pv 1574/04, porušila základné právo Ing. J. J., CSc. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

3. OR PZ v konaní vedenom pod ČVS:ORP-763/OEK-TV-2004 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov

4. Ing. J. J., CSc. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré sú povinné mu vyplatiť:

OR PZ v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur),

Okresná prokuratúra v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Ing. J. J., CSc. priznáva náhradu právneho zastúpenia v sume 130,90 euro (slovom: stotridsať euro a deväťdesiat centov), ktoré je OR PZ povinné vyplatiť na účet advokáta JUDr. M. V., CSc. č. ..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh (v danom prípade sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí

relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 20/09).

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 1574/04. Okrem toho sťažovateľ namietal aj prietahy v postupe okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 150/11. Keďže konania na okresnej prokuratúre vedené pod sp. zn. 2 Pv 1574/2004 a sp. zn. 1 Pn 150/2011 sa týkajú rozdielnych vecí a na seba ani kontinuálne nenadväzujú, ústavný súd sa nimi zaoberal samostatne.

Vychádzajúc z tvrdení sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že prietahy v postupe okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 a v postupe okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 1574/04 sťažovateľ výslovne namietal od okamihu (od augusta 2009), keď krajský súd vrátil trestnú vec, v rámci ktorej bol sťažovateľ obžalovaný z trestnej činnosti, prokurátorovi na došetrenie.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd zistil, že potom, čo krajský súd uznesením sp. zn. 7 To 23/2009 z 28. mája 2009 zrušil prvostupňový rozsudok v trestnej veci sťažovateľa a vec vrátil prokurátorovi na došetrenie, bol spis 25. augusta 2009 vrátený okresnej prokuratúre a 28. augusta 2009 bol predložený vyšetrovateľovi, ktorý uznesením z 2. decembra 2009 trestné stíhanie prerušil pre neprítomnosť sťažovateľa (obvineného). V trestnom stíhaní sťažovateľa pokračoval až 2. februára 2011, pričom 15. februára 2011 vykonal jeho výsluch.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu postupoval v zmysle § 210 Trestného poriadku (žiadosť o preskúmanie

postupu policajta – vyšetrovateľa), keď podaním z 9. februára 2011 namietal nečinnosť vyšetrovateľa okresného riaditeľstva vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004. Okrem toho sťažovateľ podal aj podnety v zmysle § 31 a násl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktoré adresoval okresnej prokuratúre a generálnej prokuratúre.

Na sťažovateľov podnet z 8. februára 2011 reagovala generálna prokuratúra listom č. k. IV/3 GPt 62/11-4 z 18. februára 2011, v ktorom mu oznámila, že podnet bol postúpený na priame vybavenie krajskej prokuratúre.

Podnet sťažovateľa vyhodnotila krajská prokuratúra ako opakovaný podnet a vybavila ho listom č. k. 2 KPt 1138/05-60 zo 4. apríla 2011. Prokurátor tamojšej prokuratúry v súvislosti s vybavovaním opakovaného podnetu preskúmal postup vyšetrovateľa okresného riaditeľstva a postup prokurátora okresnej prokuratúry. Po preskúmaní spisového materiálu prokurátor krajskej prokuratúry okrem iného konštatoval:

„Jeho preskúmaním som dospel k záveru, že možno sa stotožniť s Vami prezentovanou argumentáciou, pokiaľ ide o procesné pochybenie pri prerušení, resp. pokračovaní trestného stíhania.

Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že uznesenie o prerušení trestného stíhania Vám nebolo doručené.

Tento postup bol v rozpore s ustanovením § 179 ods. 2 Tr. poriadku. Navyše pre vydanie tohto rozhodnutia neboli splnené ani zákonné podmienky, nakoľko obvinenému nebolo doručené predvolanie na výsluch v zmysle § 66 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku. Vzhľadom na skúsenosti z minulosti, keď tento zásielky nepreberal, vyšetrovateľ sa bezdôvodne spoliehal, že jeho účasť na výsluchu zabezpečí prostredníctvom druhého obhajcu JUDr. I. V. Takýto postup je neakceptovateľný, v rozpore so zákonom. Zo spisového materiálu taktiež zisťujem, že k porušeniu § 179 ods. 2 Tr. poriadku došlo taktiež tým, že Vám nebolo doručené ani uznesenie z 2. 2. 2011 o pokračovaní v trestnom stíhaní...

Vzhľadom na konštatované považujem Váš podnet ... za dôvodný a s poukazom na zistené nedostatky budú vo vzťahu k Okresnej prokuratúre v Trebišove vykonané adekvátne opatrenia.“

Ústavný súd konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mal sťažovateľ právo podľa Trestného poriadku a zákona o prokuratúre, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný právny prostriedok nápravy, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a ktorý ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu aj úspešne využil. Ako vyplýva z oznámenia krajskej prokuratúry, táto dala sťažovateľovi za pravdu, pokiaľ ide o nedôvodné prerušenie trestného stíhania a doručenie uznesenia o prerušení trestného stíhania a uznesenia o pokračovaní v trestnom stíhaní obhajcovi sťažovateľa. Okrem toho prokurátor krajskej prokuratúry ubezpečil sťažovateľa, že voči okresnej prokuratúre, ktorá vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti prípravného konania vedeného na okresnom riaditeľstve pod sp. zn. ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004, budú prijaté adekvátne opatrenia.

V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že po pokračovaní v trestnom stíhaní (2. februára 2011) vyšetrovateľ 15. februára 2011 vykonal výsluch sťažovateľa, predložil spis okresnej prokuratúre, ktorá ho následne predložila krajskej prokuratúre na vybavenie opakovaného podnetu. Potom, čo bol spis 3. júna 2011 vrátený okresnému riaditeľstvu, vyšetrovateľ predvolal sťažovateľa, obhajcu, ako aj ďalšie dotknuté osoby na preštudovanie vyšetrovacieho spisu, ktorého termín určil na 20. júl 2011 s tým, že po skončení vyšetrovania bude spis s návrhom na konečné opatrenie predložený okresnej prokuratúre.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že 30. marca 2011 bolo generálnej prokuratúre doručené ďalšie podanie sťažovateľa, na ktoré reagovala generálna prokuratúra listom č. k. IV/3 GPt 62/11-11 z 28. apríla 2011, v ktorom okrem iného uviedla:

„Rozpor s ustanoveniami Trestného poriadku, týkajúci sa nedoručenia jednotlivých rozhodnutí, bol už konštatovaný vo vybavení podnetu Krajskou prokuratúrou Košice. Doposiaľ však nemohlo prísť k náprave a doručeniu týchto rozhodnutí, pretože tak vyšetrovací spis ako aj spisy prokuratúry sa nachádzali na Krajskej prokuratúre Košice

a v súčasnosti na Generálnej prokuratúre SR z dôvodu vybavenia Vašich podaní z februára a marca 2011.

Keďže opatrenia na odstránenie pochybení boli už prijaté Krajskou prokuratúrou Košice, o čom ste boli písomne informovaný, nebudú zo strany Generálnej prokuratúry prijaté duplicitne.“

Ústavný súd zistil, čo napokon potvrdil aj samotný sťažovateľ, že uznesenie o prerušení trestného stíhania z 2. decembra 2009 a uznesenie o pokračovaní v trestnom stíhaní z 2. februára 2011 bolo obhajcovi sťažovateľa doručené ešte 24. februára 2011. Keďže vyšetrovateľ predložil spis okresnej prokuratúre 15. februára 2011 (neskôr ho preskúmavala krajská prokuratúra a generálna prokuratúra), potvrdenie o doručení týchto rozhodnutí obhajcovi nebolo zo zrejmých dôvodov súčasťou spisu, a preto generálna prokuratúra v apríli 2011 konštatovala, že k ich doručeniu ešte nedošlo.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľova žiadosť o preskúmanie postupu policajta a jeho opakovaný podnet sa prejavili ako účinné prostriedky nápravy, keď daná trestná vec sa nachádza v štádiu pred skončením vyšetrovania.

Krajská prokuratúra, ktorá vybavovala „*Sťažnosť na nečinnosť vyšetrovateľa*“ a opakovaný podnet, oznámila sťažovateľovi svoje stanovisko v liste zo 4. apríla 2011, pričom už 14. júna 2011 bola ústavnému súdu doručená sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného riaditeľstva vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: ORP-763/OEK-TV-2004 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 1574/2004.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej je potrebné poskytnúť kompetentnému orgánu verejnej moci časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho

prípadnou nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (obdobne IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 204/09).

Podľa zistení ústavného súdu previerka vykonaná v danej trestnej veci krajskou prokuratúrou priniesla v namietanej veci očakávaný a žiaduci výsledok, keďže postup orgánov činných v trestnom konaní v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu plynulo smeruje k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne III. ÚS 148/2011).

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že v prípade, ak by postupom okresného riaditeľstva alebo okresnej prokuratúry v tejto trestnej veci dochádzalo aj naďalej k zbytočným priet'ahom, sťažovateľ má možnosť opätovne podať sťažnosť ústavnému súdu, a to už bez toho, aby musel opäť postupovať v zmysle § 210 Trestného poriadku alebo v zmysle § 31 a násl. zákona o prokuratúre.

Pokiaľ ide o priet'ahy v postupe okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 150/11, v rámci tohto konania bolo na okresnej prokuratúre prijaté sťažovateľovo trestné oznámenie na vyšetrovateľa okresného riaditeľstva z dôvodu podozrenia zo spáchania trestnej činnosti. Predmetné trestné oznámenie z 9. februára 2011 napokon okresná prokuratúra odstúpila na vybavenie Vojenskej obvodnej prokuratúre Prešov (ďalej len „vojenská prokuratúra“), o čom bol sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu upovedomený prípisom okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 150/11-7 z 20. apríla 2011. Listom č. k. OPn 178/11-7 z 3. mája 2011 vojenská prokuratúra vyrozumela sťažovateľa o tom, že jeho trestné oznámenie, z ktorého vyplýva podozrenie zo spáchania zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť vyšetrovateľ, bolo odovzdané sekcii kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „inšpekcia“).

Je nepochybné, že v rámci konania vedeného na okresnej prokuratúre pod sp. zn. 1 Pn 150/11 sťažovateľ vystupoval ako oznamovateľ trestného činu, a nie ako poškodený.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06, III. ÚS 254/2010) týkajúcu sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ ho namieta osoba, ktorá tvrdí, že v dôsledku protiprávneho konania jej bola spôsobená škoda. Podľa názoru ústavného súdu sa taká osoba v rámci trestného konania vo veci bez vznesenia obvinenia (konkrétnej osobe) nemôže domáhať vyslovenia porušenia označeného základného práva (napr. I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06). Až vznesenie obvinenia je tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prietáhov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (aj v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Keďže sťažovateľ sa v rámci konania na okresnej prokuratúre vo veci sp. zn. 1 Pn 150/11 (postup pred začatím trestného stíhania) nenachádzal v procesnom postavení poškodeného (a už vôbec nie obvineného), nemohol profitovať ani zo záruk podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne III. ÚS 254/2010).

Okrem toho sa trestné oznámenie podané sťažovateľom 9. februára 2011 nenachádzalo v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (14. júna 2011) v dispozičnej sfére okresnej prokuratúry, pretože v apríli 2011 bolo odstúpené vojenskej prokuratúre, postup ktorej sťažovateľ nenamietal. Z uvedeného dôvodu nemohla okresná prokuratúra v čase podania sťažnosti ústavnému súdu ovplyvniť priebeh konania vo veci sp. zn. 1 Pn 150/11 ani prietahy v ňom. Zároveň doba, počas ktorej sa okresná prokuratúra zaoberala trestným oznámením sťažovateľa až do momentu jeho odstúpenia vojenskej prokuratúre, samozrejme, vyjmúc obdobie, keď sa trestné oznámenie nachádzalo na jednotlivých zložkách polície, predstavuje veľmi krátke obdobie, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch v konaní.

Uvedené zistenia boli tiež podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011